

## POSTANOWIENIE

Dnia 6 sierpnia 2025 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Jolanta Frańczak

w sprawie z powództwa M. W.  
przeciwko Liceum Ogólnokształcącemu im. [...] w J.  
o przywrócenie do pracy,  
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w dniu 6  
sierpnia 2025 r.,  
na skutek skargi kasacyjnej powódki od wyroku Sądu Okręgowego w Zamościu  
z dnia 19 grudnia 2024 r., sygn. akt IV Pa 18/24,

- 1. odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania,**
- 2. zasądza od powódki na rzecz pozwanego kwotę 240  
(dwieście czterdzieści) złotych wraz z odsetkami z art. 98 § 1<sup>1</sup> k.p.c.  
tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego w  
postępowaniu kasacyjnym.**

[r.g.]

## UZASADNIENIE

Sąd Okręgowy w Zamościu wyrokiem z dnia 19 grudnia 2024 r., po rozpoznaniu apelacji powódki M.W. i pozwanego I Liceum Ogólnokształcącego im. [...] w J. od wyroku Sądu Rejonowego w Zamościu z dnia 19 lutego 2024 r., zmienił zaskarżony przez pozwanego wyrok w jego punkcie I w ten sposób, że zasądził od pozwanego na rzecz powódki kwotę 9.833,76 zł z odsetkami ustawowymi za

opóźnienie od dnia 3 sierpnia 2022 r. do dnia zapłaty tytułem odszkodowania za niezgodne z prawem rozwiązanie umowy o pracę za wypowiedzeniem i oddalił powództwo o przywrócenie do pracy (pkt 1), oddalił apelację pozwanego w pozostałym zakresie (pkt 2), oddalił apelację powódki (pkt 3) oraz zniósł wzajemnie między stronami koszty postępowania apelacyjnego (pkt 4).

W ocenie Sądu Okręgowego wskazana przez pozwanego przyczyna wypowiedzenia umowy o pracę powódce była prawdziwa i uzasadniona, gdyż niewątpliwie absencje powódki były częste, powtarzające się i długotrwałe (w latach 2017-2021 i do dnia dokonania wypowiedzenia w dniu 22 czerwca 2022 r. powódka była nieobecna w pracy odpowiednio: 78, 130, 64, 87, 203 i 103 dni kalendarzowych), a biorąc pod uwagę zajmowane przez powódkę jednoosobowe stanowisko sekretarza szkoły, dezorganizowały one pracę szkoły (sekretariat każdej szkoły nie może funkcjonować bez sekretarza). Natomiast niezgodność z prawem wypowiedzenia dotyczyła wyłącznie wymogów formalnych, jako że dokonano go w okresie korzystania przez powódkę z urlopu wypoczynkowego (art. 41 k.p.). Uznając, że w tych okolicznościach sprawy przywrócenie powódki do pracy jest niecelowe, Sąd Okręgowy uwzględnił apelację pozwanego w zakresie, w jakim zmierzała do zasądzenia na rzecz powódki odszkodowania zamiast przywrócenia do pracy. Powódka nie dawała bowiem rękojmi, że po przywróceniu jej do pracy będzie właściwie realizować łączący strony stosunek pracy i nie będzie nadal korzystać ze zwolnień od pracy, gdyż także po rozwiązaniu stosunku pracy korzystała przez maksymalny okres ze świadczeń przysługujących jej w związku z niezdolnością do pracy. Sąd Okręgowy podkreślił, że kluczowe znaczenie dla oceny „celowości przywrócenia do pracy” ma interes pracodawcy, gdyż uznanie roszczenia o przywrócenie do pracy za niecelowe da pozwanemu szansę na uporządkowanie sytuacji kadrowej w sekretariacie liceum. Z kolei apelacja powódki okazała się niezasadna w całości, gdyż nie zgłosiła ona w postępowaniu przed Sądem pierwszej instancji roszczenia o zasądzenie wynagrodzenia za czas pozostawania bez pracy, a nadto nie może zostać uwzględniona z uwagi na zmianę zaskarżonego wyroku i oddalenie roszczenia o przywrócenie do pracy.

Powódka zaskarżyła wyrok Sądu Okręgowego skargą kasacyjną w części zasądzającej od pozwanego na jej rzecz odszkodowanie za niezgodne z prawem rozwiązanie umowy o pracę za wypowiedzeniem i oddalającej powództwo o przywrócenie do pracy, w części w jakiej Sąd Okręgowy nie zasądził od pozwanego na jej rzecz wynagrodzenia za czas pozostawania bez pracy w wysokości jednomiesięcznego wynagrodzenia pod warunkiem podjęcia przez nią pracy (zgodnie z art. 47 k.p.) oraz nie zasądził od pozwanego na jej rzecz zwrotu kosztów postępowania apelacyjnego wraz z kosztami zastępstwa adwokackiego według norm prawem przepisanych. Skarżąca domagała się uchylenia w całości zaskarżonego wyroku i przekazania sprawy do ponownego rozpoznania, ewentualnie zmiany zaskarżonego wyroku przez utrzymanie w mocy wyroku Sądu Rejonowego, oddalenie apelacji pozwanego w całości i zasądzenie od pozwanego na jej rzecz kwoty 3.363,20 zł tytułem wynagrodzenia za czas pozostawania bez pracy pod warunkiem podjęcia przez nią pracy, a także zasądzenia od pozwanego zwrotu kosztów postępowania apelacyjnego (w tym zwrotu kosztów zastępstwa procesowego) według norm prawem przepisanych wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od daty wydania prawomocnego orzeczenia w niniejszej sprawie do dnia zapłaty, rozpoznania skargi kasacyjnej na rozprawie oraz zasądzenia od pozwanego na rzecz skarżącej zwrotu kosztów postępowania kasacyjnego.

W skardze kasacyjnej zarzucono naruszenie prawa materialnego oraz przepisów postępowania, a mianowicie: 1) art. 45 § 2 k.p., przez błędną wykładnię polegającą na odmowie przywrócenia skarżącej do pracy z powołaniem się wyłącznie na jego rzekomą niecelowość w sytuacji, gdy: a) Sąd Okręgowy wziął pod uwagę wyłącznie interes pozwanego pracodawcy, a przy ocenie celowości przywrócenia pracownika do pracy należy mieć na uwadze przede wszystkim interes pracownika, b) zgodnie z prawidłową wykładnią tego przepisu pracodawca nie może przeciwstawić żądaniu przywrócenia do pracy pracownika twierdzenia o niecelowości uwzględnienia tego żądania, a zasądzenie odszkodowania - zamiast żądanego przywrócenia do pracy - może nastąpić zasadniczo tylko w razie stwierdzenia niemożliwości przywrócenia do pracy, zaś stwierdzenie samej niecelowości przywrócenia nie jest wystarczające, c) bezspornie ustalono, że skarżąca nie powodowała żadnego konfliktu z pozwanym (wbrew jego twierdzeniom),

a zatem jej przywrócenie do pracy nie może zostać uznane za niecelowe z powodu konieczności rzekomego „uporządkowania sytuacji kadrowej w sekretariacie”, gdyż bezsprzecznie negatywne nastawienie dyrekcji nie było przez nią zawinione, a jego przyczyny leżą przede wszystkim po stronie pracodawcy, co w żadnym wypadku nie uzasadnia uznania przywrócenia skarżącej do pracy za niecelowe, d) nieuwzględnienie żądania przywrócenia do pracy ze względu na jego rzekomą niecelowość nie zostało przez Sąd Okręgowy dostatecznie uzasadnione, podobnie jak i wypowiedzenie umowy o pracę; 2) art. 47 w związku z art. 45 § 1 k.p., przez ich bezzasadne niezastosowanie i nie zasądzenie od pozwanego na rzecz skarżącej jednomiesięcznego wynagrodzenia pod warunkiem podjęcia przez nią pracy w sytuacji, gdy w piśmie modyfikującym powództwo z dnia 26 października 2023 r. wносиła nawet o zasądzenie na jej rzecz odszkodowania w wysokości wynagrodzenia za cały okres pozostawania bez pracy, co w ramach rozumowania *a maiori ad minus* winno być uznane za zgłoszenie roszczenia o zasądzenie wynagrodzenia w trybie art. 47 k.p.; 3) art. 233 § 1 k.p.c., przez niewłaściwe zastosowanie, tj. brak wszechstronnego rozważenia materiału dowodowego i bezzasadne przyjęcie, że stosunek pracy skarżącej miał nie być realizowany prawidłowo z jej powodu częstych nieobecności oraz rozbieżności w postrzeganiu sposobu wypełniania przez nią podstawowych obowiązków pracowniczych, co uzasadniało następnie odmowę przywrócenia jej do pracy z powodu rzekomej niecelowości.

We wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania wskazano, że skarga zasługuje na przyjęcie jej do rozpoznania, ponieważ jest „oczywiście uzasadniona w rozumieniu art. 398<sup>9</sup> § 1 pkt 4 k.p.c., bowiem w sprawie występują istotne zagadnienia prawne (omówione w uzasadnieniu skargi), a nadto zaskarżone orzeczenie zapadło wskutek oczywistego naruszenia przepisów prawa materialnego oraz przepisów postępowania polegających na braku należytego rozważenia przez Sąd Okręgowy, że a) przy ocenie celowości przywrócenia pracownika do pracy należy mieć na uwadze przede wszystkim interes pracownika, a nie interes pracodawcy, czy też subiektywny stosunek kierownictwa pracodawcy względem pracownika, szczególnie w sytuacji woli zastąpienia danego pracownika inną osobą spokrewnioną lub spowinowaconą z osobą zajmującą kierownicze stanowisko u pracodawcy (...); b) przy wyborze przez sąd odszkodowania zamiast żądanego przez

pracownika przywrócenia do pracy nie wystarcza subiektywne twierdzenie pracodawcy o niecelowości uwzględnienia żądania przywrócenia do pracy pracownika, gdyż zasądzenie odszkodowania zamiast żądanego przywrócenia do pracy, może nastąpić zasadniczo tylko w razie stwierdzenia niemożliwości przywrócenia pracownika do pracy, czego w żadnym wypadku nie stwierdzono w niniejszej sprawie szczególnie, że do końca trwania postępowania przed Sądami obu instancji stanowisko sekretarza szkoły było u pozwanego nieobsadzone, c) nieuwzględnienie żądania przywrócenia do pracy ze względu na jego rzekomą niecelowość powinno być przez Sąd orzekający dostatecznie merytorycznie uzasadnione analogicznie jak takiego uzasadnienia wymaga wypowiedzenie umowy o pracę skarżącej złożone jej przez pozwanego, a za tego rodzaju uzasadnienie z pewnością nie można uznać lakonicznej przyczyny wskazanej w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku jako „konieczność uporządkowania sytuacji kadrowej w sekretariacie”, negatywne nastawienie dyrekcji pozwanego do skarżącej czy też rozbieżności w postrzeganiu sposobu wypełniania podstawowych obowiązków pracowniczych przez skarżącą (podczas gdy zakres jej obowiązków był nie tylko niezmienny przez pracodawcę, ale przede wszystkim zarówno dyrekcja jak i wszyscy pracownicy pozwanego pozytywnie oceniali jej pracę) - zatem przyczyny złego nastawienia dyrekcji pozwanego do skarżącej leżą przede wszystkim po stronie pracodawcy (także z racji nepotycznych powiązań pracownicy mającej zastąpić skarżącą względem dyrekcji pozwanego), co w żadnym wypadku nie uzasadnia uznania przywrócenia skarżącej do pracy za niecelowe; d) wniosek o zasądzenie odszkodowania w wysokości wynagrodzenia za cały okres pozostawania bez pracy (bez wskazywania podstawy prawnej) w ramach rozumowania *a maiori ad minus* zdecydowanie winien być uznany przez Sąd za zgłoszenie roszczenia o zasądzenie na rzecz skarżącej wynagrodzenia w trybie art. 47 k.p. także w minimalnym zakresie jednomiesięcznego wynagrodzenia, szczególnie w sytuacji, gdy konsekwentnie dochodziła ona od pozwanego w toku całego procesu jako roszczenia głównego żądania przywrócenia jej do pracy; e) analiza treści całości akt postępowania prowadzi do jednoznacznego wniosku, że Sąd Okręgowy zupełnie sprzecznie ze stanem faktycznym sprawy oraz zasadami logiki i doświadczenia życiowego bezzasadnie przyjął, że przywrócenie skarżącej do pracy jest niecelowe

w sytuacji, gdy jak wskazał Sąd Rejonowy z pewnością będzie możliwe prawidłowe świadczenie przez nią pracy przy prawidłowych relacjach w pracy i umożliwieniu jej wykonywania zakresu obowiązków ze strony pozwanego, a nieobecności w pracy w przeszłości z powodu niezdolności do pracy czy chorób członków rodziny nie może *a priori* świadczyć o tym, że w przyszłości ponownie dojdzie do tego rodzaju absencji po stronie skarżącej (wobec zakończenia jej leczenia, możliwości powierzenia opieki nad matką osobie trzeciej oraz opieki nad córką mężowi przebywającemu już na emeryturze), a zatem błędna ocena przez Sąd Okręgowy zgromadzonych dowodów dotycząca podstawy faktycznej dochodzonego przez skarżącą roszczenia jest na tyle istotna, że prawidłowe przeprowadzenie tej oceny z pewnością spowodowałoby wydanie innego rozstrzygnięcia w sprawie w zakresie objętym zaskarżeniem”.

W odpowiedzi na skargę kasacyjną pozwany wniósł o odmowę przyjęcia skargi do rozpoznania i o zasądzenie od skarżącej na jego rzecz zwrotu kosztów postępowania wywołanego wniesieniem skargi kasacyjnej.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Zgodnie z art. 398<sup>9</sup> § 1 k.p.c. Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne (pkt 1), istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów (pkt 2), zachodzi nieważność postępowania (pkt 3) lub skarga jest oczywiście uzasadniona (pkt 4).

Obowiązkiem skarżącego jest sformułowanie i uzasadnienie wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania w nawiązaniu do tych przesłanek, gdyż tylko wówczas może być osiągnięty cel wymagań przewidzianych w art. 398<sup>4</sup> § 2 k.p.c. Rozstrzygnięcie Sądu Najwyższego w kwestii przyjęcia bądź odmowy przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania wynika z oceny czy okoliczności powołane przez skarżącego odpowiadają tym, o jakich stanowi art. 398<sup>9</sup> § 1 k.p.c.

Wniosek o przyjęcie do rozpoznania skargi kasacyjnej został oparty na przesłankach wymienionych w art. 398<sup>9</sup> § 1 pkt 1 i 4 k.p.c., tj. występowaniu w sprawie istotnego zagadnienia prawnego oraz oczywistej zasadności skargi kasacyjnej.

W orzecznictwie Sądu Najwyższego utrwalony jest pogląd, że dla przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania w związku z występowaniem w sprawie istotnego zagadnienia prawnego konieczne jest przedstawienie problemu o charakterze abstrakcyjnym, nierozstrzygniętego w dotychczasowym orzecznictwie i wymagającego pogłębionej wykładni. Zagadnieniem prawnym jest bowiem zagadnienie, które wiąże się z określonymi przepisami prawa materialnego lub procesowego, których wyjaśnienie ma nie tylko znaczenie dla rozstrzygnięcia konkretnej sprawy, ale także dla rozstrzygnięcia innych podobnych spraw. Wskazanie na zagadnienie prawne uzasadniające wniosek o rozpoznanie skargi kasacyjnej powinno nastąpić przez jego sformułowanie jako problemu prawnego wymagającego rozstrzygnięcia, określenie przepisów prawa, w związku z którymi powstało i wskazanie argumentów, które prowadzą do rozbieżnych ocen. Dopiero wówczas Sąd Najwyższy ma podstawę do rozważenia, czy przedstawione zagadnienie jest rzeczywiście zagadnieniem „prawnym” oraz czy jest to zagadnienie „istotne” (por. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 10 maja 2001 r., II CZ 35/01, OSNC 2002 nr 1, poz. 11; z dnia 13 sierpnia 2002 r., I PKN 649/01, OSNP 2004 nrr 9, poz. 158; z dnia 14 lutego 2003 r., I PK 306/02, Wokanda 2004 nr 7-8, poz. 51; z dnia 10 stycznia 2012 r., I UK 305/11, LEX nr 1215784; z dnia 23 marca 2012 r., II PK 284/11, LEX nr 1214575; z dnia 10 września 2014 r., I CSK 729/13, LEX nr 1532950; z dnia 2 grudnia 2014 r., II CSK 376/14, LEX nr 1622307; z dnia 14 kwietnia 2015 r., II PK 217/14, LEX nr 678073; z dnia 28 października 2015 r., I PK 17/15, LEX nr 2021940; z dnia 14 stycznia 2016 r., II CSK 382/15, LEX nr 2090999).

Z kolei odwołanie się do przesłanki z art. 398<sup>9</sup> § 1 pkt 4 k.p.c. wymaga nie tylko powołania się na okoliczność, że skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona, ale również wykazania, iż przesłanka ta rzeczywiście zachodzi. Oznacza to, że skarżący musi wskazać, w czym - w jego ocenie - wyraża się „oczywistość” zasadności skargi oraz podać argumenty wykazujące, że rzeczywiście skarga jest uzasadniona w

sposób oczywisty. Sam zarzut naruszenia (nawet oczywistego) określonego przepisu (przepisów) nie prowadzi bowiem wprost do oceny, że skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona. Skarżący powinien więc w wywodzie prawnym wykazać kwalifikowaną postać naruszenia przepisów prawa materialnego lub procesowego polegającą na jego oczywistości, widocznej *prima facie*, przy wykorzystaniu podstawowej wiedzy prawniczej (por. postanowienia Sądu Najwyższego: z dnia 14 lipca 2005 r., III CZ 61/05, OSNC 2006 nr 4 poz. 75; z dnia 26 kwietnia 2006 r., II CZ 28/06, LEX nr 198531; z dnia 9 marca 2012 r., I UK 370/11, LEX nr 1215126; z dnia 10 stycznia 2012 r., I PK 104/11, LEX nr 1215774). Ponadto przez oczywistą zasadność skargi kasacyjnej rozumie się sytuację, w której zaskarżone orzeczenie sądu drugiej instancji w sposób ewidentny narusza konkretne przepisy prawa. Zatem we wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania, jak i w jego uzasadnieniu, niezbędne jest powołanie konkretnych przepisów prawa, z którymi wyrok sądu drugiej instancji jest w oczywisty sposób sprzeczny (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 30 listopada 2012 r., I UK 414/12, LEX nr 1675171). Jednak o tym, że skarga jest oczywiście uzasadniona nie może decydować argumentacja zawarta w uzasadnieniu jej podstaw (zob. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 2 kwietnia 2008 r., I PK 347/07, LEX nr 465860). Z tego względu przyjmuje się, że nie spełnia tych wymagań odwołanie się do podstaw kasacyjnych i opatrzenie zawartego tam zarzutu dodatkowo określeniem rażącego, ewidentnego, kwalifikowanego lub oczywistego, jeżeli nie zostanie wykazane, w czym przejawia się oczywistość wydania wadliwego orzeczenia (por. postanowienia Sądu Najwyższego: z dnia 5 lutego 2014 r., III PK 86/13, LEX nr 1644571; z dnia 20 sierpnia 2014 r., II CSK 77/14, LEX nr 1511117; z dnia 11 kwietnia 2018 r., III UK 98/17, LEX nr 2497587).

W związku z powyższym skarżąca nie zdołała wykazać występowania w sprawie wskazanych przesłanek przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

W pierwszej kolejności zauważyć trzeba, że ujęte w skardze przesłanki przedsądu wzajemnie się wykluczają. W orzecznictwie przyjęty jest pogląd, że nie można twierdzić, iż skarga jest oczywiście uzasadniona (co ma miejsce wówczas, gdy stwierdzone naruszenia prawa są widoczne na pierwszy rzut oka, bez

pogłębionej analizy prawnej) i że jednocześnie w sprawie występują poważne zagadnienia prawne, które wymagają zaangażowania Sądu Najwyższego w dokonanie pogłębionej interpretacji niejasnych przepisów (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 30 listopada 2012 r., I UK 414/12, LEX nr 1675171 czy z dnia 8 lutego 2023 r., I USK 529/21, LEX nr 3522769). To co ma świadczyć o oczywistej zasadności skargi nie może być jednocześnie ujmowane jako podstawa przedsądu z art. 398<sup>9</sup> § 1 pkt 1 i 2 k.p.c., gdyż jeżeli występuje istotne zagadnienie prawne albo poważny problem świadczący o potrzebie wykładni przepisu, to nie można jednocześnie twierdzić, że z tych samych przyczyn skarga jest oczywiście uzasadniona, jako że twierdzenie o oczywistej zasadności skargi pozostaje wówczas w kolizji z problemami prawnymi warunkującymi pierwszą i drugą podstawę przedsądu (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 18 lipca 2012 r., I UK 414/12, LEX nr 1675225). To co jest sporne, nie może być zarazem oczywiste (zob. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 18 października 2016 r., I UK 466/15, LEX nr 2159122 czy z dnia 9 kwietnia 2014 r., V CSK 383/13, LEX nr 1771724). Zatem nie do pogodzenia z oczywistością skargi jest stawianie w niej zagadnień prawnych, wymagających rozstrzygnięcia przez Sąd Najwyższy ani wskazywanie na potrzebę wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecnictwie sądów (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 14 kwietnia 2011 r., II UK 24/11, LEX nr 1365662 czy z dnia 25 stycznia 2023 r., II USK 62/22, LEX nr 3517044).

Niezależnie od powyższego podkreślenia wymaga, że w uzasadnieniu wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania skarżąca - powołując się na obie omawiane (wykluczające się) przesłanki przedsądu - nie nawiązała do treści jakichkolwiek przepisów prawa (poza art. 47 k.p.), ograniczając się wyłącznie do przedstawienia własnych, licznych sugestii pod adresem Sądu Okręgowego co do właściwego, jej zdaniem, sposobu prowadzenia postępowania w sprawie dotyczącej roszczenia o przywrócenie do pracy. Nie wyjaśniła, na czym polegają trudności w dekodowaniu norm prawnych, do jakich rozbieżnych wniosków może prowadzić wykładnia tych przepisów ani jakie jest stanowisko skarżącej w tej kwestii. Nie przedstawiła zatem argumentacji jurydycznej, za pomocą której wykazałaby, że w sprawie istnieją zagadnienia prawne cechujące się walorem „istotności” wymaganym

w przypadku zagadnień, które mogą uzasadniać przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania. Wniosek o przyjęcie skargi do rozpoznania i jego uzasadnienie podlegają analizie na etapie przedsądu, natomiast przytoczone podstawy kasacyjne i ich uzasadnienie oceniane są dopiero po przyjęciu skargi do rozpoznania, w trakcie jej merytorycznego rozpoznawania. Oba te elementy muszą być więc przez skarżącego wyodrębnione, oddzielnie przedstawione i uzasadnione. Skarga kasacyjna powinna być tak zredagowana i skonstruowana, aby Sąd Najwyższy nie musiał poszukiwać w uzasadnieniu jej podstaw pozostałych elementów konstrukcyjnych skargi, ani tym bardziej się ich domyślać (por. postanowienia Sądu Najwyższego: z dnia 12 czerwca 2019 r., II UK 255/18, LEX nr 2688935; z dnia 20 października 2016 r., I PK 59/16, LEX nr 2160130; z dnia 10 marca 2016 r., II CSK 10/16, LEX nr 2009500; z dnia 26 lutego 2016 r., V CSK 518/15, LEX nr 2015640; z dnia 24 września 2015 r., II PK 27/15, LEX nr 2019527). Skarżąca w istocie nie formułuje abstrakcyjnych zagadnień prawnych ani nie wykazuje kwalifikowanego naruszenia prawa, koniecznego do skutecznej obrony twierdzenia o oczywistej zasadności skargi kasacyjnej, lecz zmierza wyłącznie do rozstrzygnięcia tej konkretnej sprawy w sposób opisany wnioskami skargi, podczas gdy Sąd Najwyższy nie jest sądem trzeciej instancji i jako sąd prawa - a nie sąd faktów, związany jest ustaleniami faktycznymi w sprawie. Ponadto nie można pominąć, że argumentacja zawarta w uzasadnieniu wniosku o przyjęcie skargi do rozpoznania stanowi polemikę z ustaleniami poczynionymi w sprawie, a to już przekreśla tezę o oczywistej zasadności wniesionej skargi.

Z przytoczonych względów Sąd Najwyższy na podstawie art. 398<sup>9</sup> § 2 k.p.c. odmówił przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania, orzekając o kosztach postępowania po myśli art. 98 § 1 w związku z art. 398<sup>21</sup> k.p.c.

(J.C.)

[a.ł]

